

Obecný problém fyziků – chápat vícedimenzionální čas

Já tady ukáži několik svých pasáží-úvah z různých období své tvorby na podporu a vysvětlení „proč“ může mít a má čas tři dimenze.

Citace z jiného zdroje: Čas je jedním z nejzáhadnějších aspektů našeho teoretického rámce a znáte první osobu, o které vím, že napsala zajímavý článek o možnosti dimenzí času navíc, byl to Andrej Sacharov. To bylo před teorií strun, ale další dimenze času sahají zpět do Kaluza a Kleina ve dvacátých letech minulého století a každý o tom přemýšlel, včetně Zeca, má to problémy,....

Moje reakce: (Problémy nemá Vesmír, ale problémy mají lidé-fyzikové s pochopením „proč“ by měly existovat extra navíc dimenze času. Lidem stačí 3+1D časoprostor..., ovšem do té doby, dokud nepochopí ideu HDV, tj. že další extra dimenze tu existují pro vznik, pro výrobu hmoty, nikoliv „ze strun z Ničeho“, ale právě z těch zabalených tří dimenzí času a délek 3+3D. http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_426.jpg ; http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_421.gif ; http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_416.jpg ; http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_415.gif ; http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_411.jpg ; http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_358.jpg . Fyzikům stačí dodnes časoprostor 3+1 D, protože jsou stále v zajetí představy „skalárního všesměrného času“. Proč? Protože tu na Zemi nepozorujeme, že by čas běžel různým tempem do tří os....Pozorujeme „prakticky“ stejný čas $t = t_1 = t_2 = t_3$, např. např. jedna hodina →

$t_1 = 3600,000000032$ sekund ; $t_2 = 3600,000000030$ sec. ; $t_3 = 3600,000000030$ sec. (čísílka 32 nebo 30 jsem si vymyslel do výkladu), přestože víme, že v mnoha fyzikálních situacích „rovnoměrného i nerovnoměrného pohybu, změn energie“, atd., je plynutí času různé, např.

$t_1 = 3600,000000036$ sekund ; $t_2 = 3600,000000030$ sec. ; $t_3 = 3600,000000030$ sec.

Proto nám stačí ten „skalár“ „t“. Zeměkoule je „umístěna v časoprostoru tak šikovně“, že tempo plynutí času je do všech tří složek – dimenzí téměř stejné, respektive rozdíly jsou řádově až na osmém místě za desetinnou čárkou. $c = 10^8/10^0$; Bytost-člověk je o osm řádů citlivější na vnímání délkových intervalů než časových intervalů. Pojede-li auto ferrari po autodromu, budeme vnímat jeho pohyb (po přímce „x“), tj. rychlost $v_1 = x_1/t_1 = 250$ km/hod. = 250 000m / 3600 sec. Přepsáno do složek 3+3 dimenzionálního rastru bude zapsáno měření velikostí dimenzí → $x = 250\ 000m$; $y = 0m$; $z = 0m$ (jenže pozor, zeměkoule je kulatá a tak bude přesněji $x = 250000,0m$; $y = 0,00000002m$; $z = 0,00000003m$..., prakticky zanedbáváme tyto malé hodnoty u y a z) ; dtto s časem t_1 ; t_2 ; t_3 ; po měření jsou : $t_1 = 3600,000000036$ sekund ; $t_2 = 3600,000000030$ sec. ; $t_3 = 3600,000000030$ sec. (čísílka 36 nebo 30 jsem si vymyslel do výkladu). Čili v soustavě souřadné x, y, z, t_1 , t_2 , t_3 , měříme změny jen v ose x a v ose t_1 ; http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_486.jpg

Kdyby se ferrari přeměnilo na kosmickou raketu, která zvyšuje rychlost až...až na $v = 0,8c$..,

- příklady jsou zde <http://www.ktf.upol.cz/joch/priklady/dilatacep.html> ; https://www.walter-fendt.de/html5/phcz/timedilation_cz.htm a jinde taktéž jsou - ...pak by prý podle STR na

raketě dilatoval čas, ovšem !!!! dilatoval by v soustavě 3+3D pouze ve směru pohybu !!!!, čili $t_1 = 9,0 \text{ sec.}$ $t_2 = 500,0 \text{ sec.}$; $t_3 = 500,0 \text{ sec.}$ Což nevnímá velitel rakety, ale vnímá Pozorovatel ze základní soustavy a to jen a jen z důvodů, že signál-informace přiletěla „pootočená“, tedy letěla po pokřiveném časoprostoru. Proto snímáme onu STR dilataci tady na Zemi jako „dilataci“, ale na raketě žádná dilatace není, je tam stále $t = t_1 = t_2 = t_3$ jako tu pro nás na Zemi.

.*.

A přesto ani 100 let nestačilo milionům fyziků, aby „vysáli“ z STR moji vizi, že ona pouze ukazuje pootáčení soustav základního Pozorovatele a soustavy pozorovaného objektu. Gama-faktor obsahuje pouze dimenze délek, dimenzi času, rychlost „véé“ a rychlost „céé“. Kde $v \rightarrow c$. Lépe řečeno : $v_1 < v_2 < v_3 < v_4 < v_n < c = 1$. Otázka: jak může a musí testované těleso (s hmotností) přejít z nějaké počáteční rychlosti v_1 k rychlosti v_2 a pak v_7 a v_{15} ??, no jedine „přes zrychlení“ „a“, že (?), tj. zrychlení a_1, a_2, a_7 , atd. No, a to není STR, ale OTR...že!, STR neobsahuje „a“-zrychlení, nemá „jak“ se dostat z v_{15} na v_{20} a dál $\rightarrow c$. No a při testování tělesa, které zvyšuje svou rychlost, dojdete ke zjištění, že se to neděje >po přímce<, ale že se to děje po křivce, např. parabole, (např. Vera Rubinová co hledala, proč v galaxii je na periferii vyšší rychlost než by měla být, a podobné. podivnosti) čili těleso se při $v \rightarrow c$ pootáčí. A to se pak dějou věci !!, např. při sledování kvasaru, a jeho rudého posuvu, a že kvasar „vypouští“ své světlo směrem pootočeným vůči nám, a tedy neplatí Hubbleův zákon, a...a jsme v době >šílené<. Ať mi někdo řekne, že STR nemá nic společného s rudým posuvem... aj.

**

VV: Nakonec Dingle to sepsal do knihy „Věda na rozcestí“, že jakmile se vědci chytou něčeho, že pak už nejsou ochotni diskutovat. **JN:** Já neznám ten konkrétní spor těch pánů Dingle a spol., nevím čím si argumentovali, ale v mém popisu (do diskuse) to bylo jasné : šlo o pootáčení soustav s jednoduchou argumentací, že pod odmocninou v „gama faktoru“ je „obecná rychlost „v“ a maximální rychlost „c“. Obecná rychlost znamená škálu $0 < v < c...$ anebo zapsáno takto :

$$\frac{1}{\sqrt{1 - v_n^2/c^2}}$$

$0 < v_1 < v_2 < v_3 \dots < v_n < c$. Čili pod odmocninou je $1 - v_n^2/c^2$. Obyčejná logika tu přednáší prostou otázku: **jak se dostane těleso-raketa v pohybu do rychlosti $v_2...$, pak do rychlosti $v_7...$, a pak do $v_{12} \dots$ atd. ??** No dostane se tak, že mezi úseky s v_3 a v_4 musí letět raketa zrychleným pohybem a3-4 ...a znova, zase se to střídá, a znova se to opakuje, tedy, aby raketa z rychlosti v_{18} postoupila na rychlost v_{19} , musí na ní působit zrychlení a18-19 a po jistou dobu vládne rychlost v_n a po hjinou jistou dobu vládne zrychlení a_n. Rychlosti „véé“ rakety korespondují s **r o v n o m ě r n ý m PŘÍMOČARÝM** pohybem, a zrychlení "a" korespondují s **n e r o v n o m ě r n ý m KŘIVOČARÝM** pohybem (na těleso působí síla, např. gravitace) a pak ovšem pohyb nerovnoměrný, zrychlený je zakřivený, je, děje se „po křivém časoprostoru“ dle OTR; a tím pádem vlastní soustava rakety se pootáčí...a můžeme „snímáním“ toho pohybu do „základní“ soustavy vnímat, registrovat dilatace a kontrakce. Jak prosté Sherlocku. Proto když pozorujeme kvasar, (pozorovat znamená snímat údaje), který „vykazuje“ rychlost **vé** se blíží **céé**, tak nutně evidujeme pootočení soustavy kvasaru k soustavě naší a tím pádem na kvasaru (z našeho pohledu) jde

čas pomaleji, jako na té raketě. Viz <https://www.osel.cz/12963-kvasarove-hodiny-ukazuji-ze-v-mladem-vesmiru-bezel-cas-petkrat-pomaleji.html>

Jenže to se nám jen „zdá“ v naší soustavě. V soustavě kvasaru k žádné dilataci nedošlo...; Ani na raketě nedošlo k pomalejšímu stárnutí dvojčete Petra, jak správně tu řekl Vavryčuk (a jak totéž jsem obhajoval před 6-7ti lety proti bandě hnusných pliváčů).

*

Citace : Někteří vědci se domnívají, že myšlenka „ted“ má smysl pouze ve vašem okolí, ale ne ve vesmíru jako celku. Jiní si myslí, že čas sám o sobě ani neexistuje – že celý koncept je iluzí naší lidské mysli. A jiní si myslí, že čas sice existuje, ale že to není základní rys vesmíru – čas může být spíše něco, co se vynořuje z hlubší úrovně reality,

Moje proti-úvaha: ehm, zní to sice tajemně, ale myslím si, že realita bude obyčejnější: ČAS je veličina fyzikálního Jsoucna, a má tři dimenze. Dimenze času se rozbalují spolu s prostorem a to se projeví >v soustavě Pozorovatele, v pozorovatelně< jako tok, plynutí času...; Z jiného úhlu pohledu totéž, tedy plynutí času pak znamená posun (pohyb) hmotných objektů po stoické časové dimenzi, ... Naše Země se „posouvá“ po elipse kolem slunce a to lze vyjádřit do soustavy tří os $x-t_1$; $y-t_2$; $z-t_3$ čili do soustavy časoprostoru 3+3 dimenzí. http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_486.jpg Posun po dimenzi, kde těžko lze posoudit v celo-vesmírném měřítku, kolik je posun na ose x, y, z , jsme-li v kouli o $R_v = 1,3471999 \cdot 10^{26} \text{ m}$ - číslo je vzdálenost na hranice viditelného vesmíru a...a přírůstky k intervalům jsou pro závodní automobil na Monze (směr jízdy bude os „x“) $\Delta x = 110 \text{ m}$; $\Delta y = 0,00005 \text{ m}$; $\Delta z = 0,00005 \text{ m}$...; a zestárnutí automobilu Ferrari spolu s celým vesmírem při jeho stáří ke dnešku $t = t_w = 4,4937756 \cdot 10^{17} \text{ sec.} = 14,24 \text{ miliard let}$ jsou plus ty přírůstky v ose $x \equiv \Delta t_1 = 3,6 \text{ sec.}$; $y \equiv \Delta t_2 = 0,000000036 \text{ sec.}$; $z \equiv \Delta t_3 = 0,000000036 \text{ sec.}$; A protože je citlivost člověka na intervaly délkové o 8 řádů citlivější než na intervaly časové, budeme vnímat pohyb auta Ferrari dopředu v ose $x = 1,3471999 \cdot 10^{26} \text{ m} + 110 \text{ m}$ za 3,6 vteřiny lépe než časové posuny, tj. $t_2 = t_3 = 4,4937756 \cdot 10^{17} \text{ sec.} + \Delta t_2 = 0,000000036 \text{ sec.}$; (($\Delta t_3 = 0,000000036 \cdot 10^{-6} \text{ sec.}$)). Čísla nejsou vymyšlená → http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_262.jpg. Převáděno na lidské vnímání-dojem je, že se nám zdá, že čas plyne do všech tří směrů stejně rychle, ač do směru pohybu je to jiný přírůstek než do druhých směrů y, z , kde přírůstek je o 8 řádů menší, tedy lidským pocitem neměřitelný...

A ještě k výroku v citátu, že...že čas se vynořuje z hlubší úrovně reality... Je to možný, ano, ve smyslu emergence, vynoření se všech 3+3 dimenzí ze „singularit vakua“, ze singularit na plankových škálách časoprostoru, hladkého, do „nových“ stavů pokřivených...? Čili z hladkých dimenzí přediva, sítě časoprostoru se vynořují pokřivené dimenze a ty pak vykazují „tok-plynutí intervalů času“. Nevím, jen spekuluji...; třeba někdo přijde s moudřejším – reálnějším nápadem.

JN, 19.05.2024